

THE DARK RING

3/16/2016

Jo Snape

The Dark Ring

JO SNAPE

Inhoudsopgave:

Voorwoord	Bladz 3
Samenvatting	Bladz 3
Hoofdstuk 1	Bladz 4
Hoofdstuk 2	Bladz 5
Hoofdstuk 3	Bladz 6
Hoofdstuk 4	Bladz 8
Hoofdstuk 5	Bladz 9
Hoofdstuk 6	Bladz 11
Hoofdstuk 7	Bladz 13
Hoofdstuk 8	Bladz 14
Hoofdstuk 9	Bladz 16
Hoofdstuk 10	Bladz 17
Hoofdstuk 11	Bladz 19
Proloog	Bladz 21
Gedicht	Bladz 21

Voorwoord

Dit verhaal speelt zich af op Zweinstein (van de verhalen van Harry Potter). Omdat je misschien niet weet waar Harry Potter over gaat geef ik even een korte uitleg en een samenvatting van deel 1, de steen der wijzen.

Harry Potter is een personage die verzonnen is door J.K. Rowling. Ze verzon Harry Potter toen ze in de metro zat.

Pas op, als je het einde van Harry Potter niet weet (want je bent bijvoorbeeld nog met het boek bezig), niet lezen. Hier staat het einde in.

In het eerste deel krijgt Harry Potter een brief dat hij naar Zweinstein mag gaan (toverschool). Als hij daar is krijgt hij er bijna meteen een nieuwe vriend bij, Ron Wemel. Maar ook een vijand, Draco Malfoy. Voordat ze met de lessen beginnen worden ze ingedeeld in groepen, Griffioendor voor de dappere tovenaars, Raveklauw voor de Slimme tovenaars, Huffelpuf voor de vriendelijke tovenaars en Zwadderich voor de sluwe tovenaars. Harry en Ron komen in Griffioendor en merken al snel dat de Griffioendors de Zwadderiger 's niet mogen en ook andersom. Draco zit in Zwadderich. Elke afdeling heeft een eigen 'coach' die bij de afdeling thuis hoort. Zwadderich heeft Snape, de meeste tovenaars zijn bang voor hem omdat hij erg streng is. Snape trekt de kinderen uit zijn afdeling keihard voor en mag bijna niemand, en al helemaal Harry Potter niet. Ook krijgen ze aan het einde van leerjaar 1 er een nieuwe vriendin bij, Hermelien Griffel. In elke leerjaar gebeurt er iets, en altijd is Snape de verdachte. Als bijvoorbeeld iemand de steen der wijzen wil stelen verdenken Harry, Ron en Hermelien meteen Snape. Dat gebeurt elk jaar weer opnieuw. Als op het einde Snape wordt vermoord door Voldemort komt Harry erachter dat Snape hem nooit had willen vermoorden, maar beschermen. Snape was al die tijd een spion... (tegen het slechte)

Samenvatting

Lang geleden kreeg Snape een kind.

Dat kind groeide op in Zweinstein.

Ze kreeg les van Perkamentus als ze niets te doen had...

Maar als ze dan eindelijk 11 jaar is mag ze echte lessen volgen.

Toch had ze de schooljaren anders voorgesteld...

Ze was nog niet eens ingedeeld en de problemen waren er al...

Hoofdstuk 1

De hele dag al ijsbeert Snape door het huis, "Wat moeten we nou doen, wat moet ik nou doen..." Zo nu en dan pakt Snape een spreuken boek erbij en leest er ongeveer 1 minuut in en legt het weer weg. Het regende buiten maar toch waren er nog kinderen die het leuk vonden om buiten in de regen te spelen.

De deurbel ging en Snape ging naar de deur toe, deed de deur open en daar stond iemand in het zwart gekleed en die iets in zijn armen had dat aan het huilen was. Snape zijn mondhoeken gingen wat omhoog toen hij zag dat het een meisje was... z'n meisje.

"Heel erg bedankt voor het terugbrengen van mijn dochter." fluisterde Snape. "Graag gedaan. Voor mijn beste vriend doe ik alles, nou ja, bijna alles dan. Dit was wel het uiterste. Je wilt niet weten wat ik allemaal heb doorstaan." Zei de man, die natuurlijk hoopte dat Snape gaat vragen wat hij dan heeft moeten doorstaan. Hij haalde alvast diep adem om alles te gaan uitleggen toen Snape zei, "Nee inderdaad, dat wil ik niet weten Tickles."

Het begon harder te regenen toen Tickles zei, "Jullie moeten snel weg. Hij weet niet wie of van wie ze is maar als hij erachter komt dat jij haar hebt ben je nog lang niet jarig. Ik denk zelfs dat je nooit meer jarig zal worden. Misschien moet je haar een andere naam geven, dan komt hij er minder snel of nooit achter." "Euhm, ja dat is eigenlijk wel een slim idee. Ik noem haar Jo, ja mijn Jo."

"Ik moet weer verder, volgens mij word ik gevolgd. Daag Snape. Ik zie je nog wel." zei Tickles zenuwachtig en verdwijnselde. Snape keek nog even naar buiten en deed toen de deur weer dicht. "Leslie, ik heb je zo gemist. Maar vanaf nu moet ik je Jo noemen."

Snape pakte zijn toverstok en zwaaide ermee. Alle spullen die een gehechte waarde hadden gingen in 1 koffer. Als laatste pakte hij een mooie Zwarte Ring en deed hem om zijn vinger. Hij pakte Jo op en zijn koffer en verdwijnselde naar Zweinstein.

"Perkamentus, hier ben ik. Ik mag hier toch wonen?" vroeg Snape. "Ja Snape. Dat mag, heb je het meisje?" "Ja Perkamentus. Ze slaapt eindelijk, wat ik niet begrijp want we zijn net verdwijnseld." vertelde Snape. "Ja Snape, ze is apart. Ze is anders dan andere kinderen. Maar dat hoeft ze nog niet te weten. Anders zou het nog wel eens slecht met haar af kunnen lopen." zei Perkamentus wijs.

Een paar dagen later gaf Perkamentus een briefje aan Snape. Dat briefje was uit een krant gescheurd: Gister hebben we een man dood op de grond gevonden. Hij is eerst gemarteld en daarna vermoord en de doods vloek. Waarom is onduidelijk. Zijn naam is Tickles Westerly... mogen zijn nabestaanden troost vinden.

Hoofdstuk 2

8 Jaren gingen voorbij,

Ik werd vandaag 9 jaar. Dat was voor mij oud genoeg om een Toverstok te mogen kopen. Ik had de hele nacht niet geslapen maar toen ik mijn vader naar boven hoorde komen deed ik net alsof ik sliep. "Hieperdepiep Hoeraaaaa!" riep Papa tegen mij. Ik opende een oog en zag dat Papa met een cadeautje voor mijn bed stond. Ik sprong uit mijn bed en probeerde het cadeautje uit mijn vader zijn handen te krijgen. Maar Papa hield hem te hoog dus ik kon er niet bij.

Uitgeput van het springen en lachen ging ik op mijn bed liggen. Papa kwam naast me zitten en zei, "Je bent nu oud genoeg om voor jezelf te zorgen. Niet letterlijk hoor, want je blijft voor altijd mijn kleine meisje. Maar hier is je cadeautje."

Papa gaf me een kaartje, ik ben ongeveer overal blij mee dus al zou het een brief zijn zou ik het nog niet erg vinden. Maar het was geen brief... het was een kaartje voor Olivander. Ik mocht eindelijk mijn stok hebben!

"Hup, naar beneden jij. Er zijn meer mensen die je willen zien!" zei Papa lachend. Snel trok ik mijn kleren aan en rende ik naar beneden.

"Perkamentus!!" riep ik en sprong in zijn armen. Perkamentus voelde voor mij alsof hij mijn opa was. "Haha, gefeliciteerd Jo!" zei Perkamentus lachend. Ook hij gaf me een cadeautje, "Kijk Jo, dit is een magisch boek. Hier kan je wat simpele toverspreuken uit leren. En je krijgt privé les van mij!"

Die middag ging ik met mijn vader naar de weg-is-weg. Ik kwam er erg vaak maar toch is het altijd weer spannend omdat je nooit weet wat er allemaal gebeurt. Ik keek mijn ogen uit. Snel gingen we naar Olivander. "Zozo, daar hebben we de kleine meid. Ja, Perkamentus had me al verteld dat jij eerder een stok zou krijgen dan je leeftijdgenootjes... laten we even kijken, misschien is deze stok wel leuk voor jou."

Olivander pakte een licht bruine stok met allemaal rare tekens erop. "Wat zijn dat voor tekens?" vroeg ik Olivander.

"Dat zijn oude runnen. Haast niemand kan het nog ontcijferen maar ik denk dat er vast wel een docent is die dat kan. Zwaai maar eens met de stok." Ik zwaaide met de stok maar er gebeurde niets. Ik keek Olivander vragend aan maar hij knikte dus ik zwaaide nog een keer met de stok. Deze keer gebeurde er wel wat, ik werd namelijk helemaal naar achter geslingerd. "Nee, nee. Deze stok is het dus niet." zei Olivander terwijl hij de stok weer pakte. Ik stond op en ging verder met een andere toverstok. Na ongeveer 10 toverstokken geprobeerd te hebben deed Olivander een beetje raar.

"Zou het dan toch... nee vast niet... maar toch..." Ratelde Olivander. Trillend pakte hij een zwart doosje uit de kast, deed hem open en er kwam een prachtige zwarte toverstaf uit. Ik pakte hem vast en hij begon licht te geven. "Ja... dit is hem. Maar wel curieus erg curieus." zei Olivander. "Wat is er dan zo raar aan?" vroeg ik. "Ik weet niet zeker over dat nou wel zo slim is om op deze leeftijd te vertellen."

Ik keek naar mijn vader en die knikte. Ik bedankte Olivander voor de staf en liep weer naar buiten. "Wat was er nou zo raar aan mijn stok papa?" vroeg ik op een zeurderige toon. "Daar ben je nog te jong voor Jo." antwoorde Snape kortaf...

Een week later was de zomervakantie voorbij en was het tijd voor de preek van Perkamentus. Na de preek kon iedereen eten en dan naar bed. Ik mocht altijd bij mijn vader en de andere docenten staan. Ik vond dat altijd erg leuk maar naarmate ik ouder werd voelde ik dat er steeds meer mensen vreemd naar mij begonnen te kijken.

De volgende dag had mijn vader het (zoals gewoonlijk) te druk om op mij te passen. Daarom zorgde Perkamentus altijd voor mij en mocht ik wat leuks doen in zijn kantoor. Soms als hij dat weggaat sluip ik zijn kantoor uit en ga ik door de school heen lopen.

Weken gingen voorbij, maanden gingen voorbij en toen ging er eindelijk 2 jaar voorbij...

Hoofdstuk 3

Weken gingen voorbij, maanden gingen voorbij en toen ging er eindelijk 2 jaar voorbij...

"Weet je wat je moet doen Jo?" vroeg Perkamentus bezorgd. Hij wist dat Jo gewend was om op Zweinstein te wonen, maar het was het slimste dat niemand wist dat Jo de dochter was van Snape. "Ja Perkamentus. Ik mag geen Papa zeggen tegen Prof. Snape en ik mag geen Opa zeggen tegen jouw." antwoorde ik keurig. "Precies, heel goed van je hoor." zei Perkamentus.

"Oké, de trein is net aangekomen met alle eerstejaars waar jij dus ook bij hoort. Ik heb een onzichtbaarheidsdrankje voor je die je voor 10 seconden onzichtbaar maakt. Jouw taak is om in die 10 seconden stiekem achteraan in de rij te gaan zonder dat iemand het doorheeft." "Oké." antwoorde ik serieus. "Zeg tegen niemand dat je de dochter bent van Snape. En zeg ook niet tegen iemand dat je hier al heel lang woont. Ook niet tegen je vrienden. Tenzij ze het al weten natuurlijk."

"De kinderen zullen hier elk moment zijn. doe je best!" Snel rende ik weg. Toen ik zag dat de kinderen voor de grote deur moesten wachten nam ik het drankje in. Ik rende naar de kinderen toe want het duurde maar 10 seconden. Maar wat gebeurt er natuurlijk weer bij mij... ja, ik val. Toen ik wou opstaan was het drankje uitgewerkt. Ik voelde me ineens anders. Ik voelde me dapper, sluw maar ook gemeen. Ik ging vol zelfvertrouwen naar de groep toe en schreeuwde, "Oh, ik heb jullie weer gevonden. Ik was expres de verkeerde gang in gegaan. Maar nu ben ik er weer hoor!" en ging vooraan staan.

Ik voelde dat er iemand achter mij op mijn schouder tikte, dus ik keek achterom. Ik zag een blonde jongen met grijze ogen. Hij keek een beetje duivels. "Hallo, ik heet Malfoy, Draco Malfoy." zei de jongen. Ik voelde me beter dan ooit te voren en had zoveel zelfvertrouwen gekregen. Ik voelde me Duivels en het voelde goed. "Hallo, ik ben Jo." antwoorde ik terug.

Ik zag dat Draco Malfoy achter mij wegging en naar een jongen met een belachelijk brilletje en zwart haar liep. "Hallo, ik ben Malfoy, Draco Malfoy. Ik wil best je vriend worden want je moet niet omgaan met de verkeerde soort..." Draco keek naar een jongen met rood haar en niet echt een erg slim gezicht. "Malfoy, Draco Malfoy! Geen kleine jongetjes pesten hé! Je weet dat ze niet zo'n grote mond hebben als jij." floepte er bij mij zomaar uit. Ik was aan het veranderen. En ik vond het niet eens erg dat ik gemeen was, het voelde juist wel goed.

"Wat zei je daar?!" antwoorde hij boos en keek naar mij. "Ik zei dat je niet zo'n grote mond moet doen tegen zo'n klein jongetje." ik merkte dat ik erg gemeen was tegenover de jongen met dat rode haar. Draco liep weer terug naar mij en fluisterde, "Ik hou wel van een beetje pit, zullen we vrienden worden?" waarop ik antwoorde, "Ik moet nog even kijken wie nou de verkeerde soort is." en liep weg. Ik liep naar de roodharige en de zwartharige jongens toe. "Euhm, sorry. Het was niet gemeen bedoelt. Ik

wou jullie eigenlijk alleen beschermen." ratelde ik. "Ach geeft niet. Je bedoelde het tenminste goed. Ik heet trouwens Harry Potter en dit is Ron Wemel, wie ben jij?" vroeg Harry Potter "Ik ben Jo Sn... Sianepe." stamelde ik. Ik werd op mijn schouders getikt door Prof. Anderling. "Jullie moeten naar binnen, daar worden jullie ingedeeld."

We liepen naar binnen. Ik zag iedereen kijken hoe mooi het hier wel niet was maar ik was het gewend dus ik zat een beetje vooruit te staren. We kwamen aan bij De kruk met De Hoed. De namen werden opgenoemd, "Wessel Urau" was de eerste.

Hij zat in Huffelpuf. Zo ging het rustig door, totdat, "Harry Potter." en ineens begon iedereen met elkaar te fluisteren. "Jo Sianepe" ik slikte, nu was het moment aangekomen. Ik stapte naar voren en ging op de kruk zitten, "Euhm... waar zou ik jouw eens plaatsen... Je past bij Griffioendor en Zwadderich wel. En het boeit je niets? Zozo, dan denk ik dat ik je doe bij... ZWADDERICH!"

Een luid gejuich kwam weg van de Zwadderich tafel. "Wil je hier komen zitten?" vroeg Draco. "Ja oké." snel ging ik zitten en wachten op het eten...

Hoofdstuk 4

De volgende dag had ik meteen Transfiguratie van Prof. Anderling. De les begon, "Hallo kinderen, vandaag beginnen we met..." maar verder hoorde ik het al niet meer want ik zat te kijken naar Draco en zijn vrienden.

Hij had al vrienden en ik nog niet. Misschien moest ik maar eens de gok wagen om naar hem toe te gaan.

"En wat is daarop uw antwoord Sianepe?" met een ruk werd ik uit mijn gedachten getrokken door Prof. Anderling. "Euhm, wilt u de vraag nog eens stellen?" vroeg ik poeslief.

"Oh, er was niets. Ik wou alleen even kijken of je zat op te letten." antwoorde Prof. Anderling.

Snel ging ik aan het werk.

Iedereen schrok toen de deur werd opengerukt door 2 Griffoendors, Ron Wemel en Harry Potter.

De meeste Zwadderaars moesten lachen waaronder ik. Het was natuurlijk wel zelig maar toch wel een komisch gezicht.

"Oef, als Prof. Anderling ons had gezien waren we nu de klos geweest." zei Ron tegen Harry.

Maar wat ze niet wisten was dat Prof. Anderling zich in een kat had veranderd en gewoon op haar bureau tafel zat.

Toen ze haar naam hoorde veranderde ze weer in een menselijke gedaante.

"Waarom zo laat jongens, moet ik een van jullie soms veranderen in een klok?" vroeg ze met haar strenge stem.

"Euhm, tja, we konden het niet vinden..." probeerde Harry hemzelf en Ron te verdedigen.

"In een kaart dan misschien?" maar Prof. Anderling wachtte niet op een antwoord en liep terug naar haar tafel.

Verder verliep de les rustig.

Daarna hadden we Bezwingingen. We moesten een veer omhoog krijgen. Je moest je toverstok op een bepaalde manier bewegen, 'Zwiep en Tik' had de Prof gezegd. Je moest ook een spreuk zeggen, Wingardium Leviosa. Ron Wemel zei het steeds verkeerd en daarop had Hermelien natuurlijk weer het woordje klaar. Ik had mijn veer als eerste omhoog gekregen want ik had die spreuk al heel vaak geoefend. Daarna ging Hermelien haar veer omhoog.

Simon zijn veer ontplofte. Zijn gezicht wat zwart. Heel Zwadderich moest lachen.

Na de lessen ging ik naar Draco, "euhm, hey Draco. Is het goed dat ik bij jullie kom staan?" vroeg ik verlegen. "Ja joh! Kom er maar lekker bijstaan." De middag was erg gezellig met Draco en zijn vrienden. Ik hoop dat morgen ook nog zo'n gezellige dag word.

Hoofdstuk 5

De volgende dag hadden we vliegles. Draco was weer zo gemeen geweest om Marcel zijn vergeetsteen af te pakken, "Durf je niet Potter?!" snauwde hij naar Harry. Hermelien probeerde Harry nog tegen te houden maar het lukte niet. Harry sprong op zijn bezem en vloog achter Draco aan.

Toen ik zag dat Draco de steen probeerde weg te gooien ging ik ook op mijn bezem. Snel stormde ik op de steen af maar het hoefde al niet meer, Harry had hem al gevangen.

Draco was woest en vloog zo snel mogelijk op Harry af, "Harry hier! Gooi hem naar mij!" schreeuwde ik. En dat deed Harry. Hij gooide de steen naar mij zodat hij sneller weg kon vliegen. Harry vloog naar mij toe, "Dankje, als je er niet was geweest lag ik nu op de grond denk ik." "Ach joh, het was niets." antwoorde ik koeltjes.

Ik keek om me heen, maar kon Draco nergens meer bekennen, maar wel iemand anders, Prof. Anderling. "Harry, we hebben een probleempje." zei ik en wees naar Prof. Anderling.

Ik kon niet erg veel aan haar zien behalve dat ze er nogal streng uitzag vandaag.

Snel vlogen Harry en ik naar beneden waar we werden opgewacht door juichende kinderen maar toen die ook Prof. Anderling opmerkten gingen ze snel aan de kant.

"Meneer Potter en Mevrouw Sianepe, komen jullie maar eens even mee..." zei ze streng en zelf beheerst.

Braaf liepen we achter Prof. Anderling aan. We liepen door de gang toen we Prof. Snape zagen.

"Professor Snape!" riep Anderling, "er is een leerling van je afdeling die is gaan vliegen terwijl het niet mocht... met Potter" het laatste zei ze zo zacht dat je haast een spelt kon horen vallen.

"Ik geef haar wel een toespraak. Wat ga jij doen met Potter?" "We hebben volgens mij een nieuwe Zoeker voor ons zwerkbald team. Maar ik moet dat nog even navragen." Prof. Anderling duwde mij in de richting van Snape en hij knikte naar me als teken dat ik hem moest volgen.

Eenmaal in zijn kantoor aangekomen, "Hoe kun je nou met die smerige Potter omgaan! Het mag niet!" begon hij. "Maar Papa, wat is er nou zo erg dat ik Harry aardig vind en dat Harry mij ook aardig vind?" vroeg ik niet-begrijpend. "Lieverd daar ben je nog veel te jong voor. Je zou het misschien verkeerd op kunnen vatten. Misschien over een paar jaar maar je mag echt niet met die Harry Potter omgaan. Draco Malfoy is een goede vriend. Het heeft zo'n zijn redenen. Maar alsjeblieft, stel me niet teleur en laat die Potter achter je. Hij is een slechte vriend voor je." "Sorry Papa, ik zal eraan denken." zei ik terwijl ik verdrietig naar beneden keek. "Oh lieverd..." bij die woorden zakte hij door zijn knieën om mij een knuffel te geven, "ik wil het beste voor je."

The Dark Ring

Toen ik uit Snape zijn kantoor kwam was de les alweer afgelopen en was ik voor de rest van de dag vrij. Snel wou ik naar buiten gaan om wat voor mezelf te doen, toen ik Harry met Ron tegenkwam, "Heyy," zeiden ze vrolijk, "wat zei Snape? Je hebt toch geen straf?" "Ga toch weg..." mompelde ik en liep weg van de twee verbaasde jongens.

Het deed me pijn om gemeen te doen tegen Harry. Hij heeft me nooit iets aangedaan... waarom moest ik dan gemeen doen? Nouja, als ik hiermee mijn vader blij kon maken dan doe ik het wel. Ik ging zitten tegen een boom die net in het verboden woud stond. Hier kwamen weinig mensen en ik zat hier vaak. Toen ik 9 was heel vaak omdat ik toen vaak raar werd aangekeken door de studenten van Zweinstein. Maar vandaag was ik nieuwsgierig en sloop ik verder het bos in. 'Ooh als mijn vader dit zou weten', dacht ik bij mezelf.

In de verte zag ik licht branden, ik liep ernaartoe en zag dat het een zwevend lichtbolletje was. Het riep me, "Jo, Jo kom bij me. Ik hoor bij je!" stap voor stap kwam ik dichterbij het lichtbolletje. Naarmate ik dichterbij het lichtbolletje was hoorde ik de vogels steeds vager fluiten. Ik strekte mijn hand uit en raakte het aan. Een felle lichtscheut kaatste door het bos en ik moest mijn ogen dichtdoen anders voelde het alsof ik blind zou worden. Toen het licht weer weg was deed ik mijn ogen open en hoorde ik allemaal stemmen, "Ik ben vandaag zo vrolijk, zo vrolijk, zo vrolijk, ik ben vandaag zo vrolijk, zo vrolijk ben ik nu!" "Hou nu je mond eens, ik probeer te genieten van mijn eten!" Maar waar ik ook keek, ik zag geen mensen. Alleen vogels. 'Ik word gek!' dacht ik bij mezelf.

Snel liep ik terug naar de rand van het bos. Ik ging daar zitten en genieten van de stilte. Opeens hoorde ik iets flapperen, het was een sneeuw witte uil. "Hallo" zei ik en begon hem te aaien, "Hallo" hoorde ik iemand terug zeggen. Ik keek geschrokken om me heen maar zag niemand. "Wie is daar?" vroeg ik luid en duidelijk. "Ik ben Hedwig, de uil van Harry Potter." antwoorde de onbekende. "Je bedoelt dat ik nu met je aan het praten ben Hedwig?" vroeg ik en keek de uil aan. De uil sprak duidelijk tegen mij want ik hoorde "Ja" terwijl Hedwig zijn kopje heftig heen en weer schudde (van ja). "Wat is er gebeurt?" vroeg ik de uil...

Hoofdstuk 6

"Je bent net in contact gekomen met je Patronus. Je bent wel erg jong. Dat heb ik nog nooit gezien. Maar goed, als je je Patronus vind/ziet komen er allemaal onbekende gaven naar je toe. Misschien kan je nog wel veel meer dan alleen met dieren praten." en met die woorden vloog Hedwig weg. Ik dacht na over wat voor dier mijn Patronus zou kunnen zijn. Ach, ik zal er wel achter komen. Rustig liep ik terug naar Zweinstein.

Dagen gingen voorbij, dagen werden weken en weken werden maanden. Ik dacht terug aan de trol die hier ongeveer 1 maand geleden kwam. Sinds dien zijn Harry en Ron onafscheidelijk. Hermelien huppelt een beetje om hun heen. Oh wat wou ik dat het ook mijn vrienden waren. Maar ik zit opgescheept met Draco. Hij is wel aardig hoor, hij wel, maar zijn vrienden zijn onuitstaanbaar. Ze komen niet eens voor hem op als hij in gevaar is.

Ik lig in bed, opeens hoor ik gekraak op de vloer, er is iemand uit bed. Snel doe ik mijn kleren aan en loop achter de schim aan. Als hij buiten is durf ik pas te vragen wie hij is, "He, psst, wie ben je?" nu pas herken ik hem, het was Draco. "Ssst, niets zeggen. Ik ga Potter verraden. Maar ik moet honderd procent zeker zijn dat ze bij Hagrid zijn." antwoorde Draco. "Ze?" "Ja, Harry Snotter, Ron Wezel en dat Modderbloedje." antwoorde Draco snel.

"oh" ik hield hem niet tegen maar liep gewoon met hem mee. Bij Hagrid zijn huis aangekomen werd Draco betrapt, hij rende zo snel mogelijk naar Prof. Anderling. Ik bleef achter, ik was bang geworden dus ik vluchtte naar het verboden bos. Ik liep en liep. Om me heen hoorde ik wezens praten wat ik nogal eng begon te vinden. Na ongeveer een uur gelopen te hebben viel ik in een kuil, niet een echte kuil maar de grond was gewoon veel lager. Ik was te moe om op te staan dus ik nestelde mezelf tussen de wortels van een boom en viel in slaap.

Misschien een uur later werd ik wakker van iemand die naast mij in de kuil viel. Het was Harry Potter. Het engste was dat er een groot zwart monster op hem af ging, maar tegelijk ook op mij. Voordat het monster Harry iets kon aandoen kwam er een Centaur aangerend die Harry verdedigde. Snel kroop ik onder de wortels vandaan om te kunnen horen wat hij zei tegen Harry. Het enige wat ik verstond was, 'School en Steen der Wijzen'. Snel liep ik naar Harry toe en hij schrok zich helemaal te pletter. "Hoe kom jij hier nu weer?" vroeg hij. "Ik ging mee met Draco maar ik rende het donkere bos in en viel hier in slaap." vertelde ik eerlijk. Ineens realiseerde ik me dat ik aardig was tegen Harry, "Maar boeie! Dat durf ik wel, ik ben tenminste niet zo bang als Ron en jij." lachte ik hem uit. Ik zag dat Harry geërgerd opkeek.

The Dark Ring

Weken gingen voorbij, het was bijna Zomervakantie. Ik had het verhaal gehoord over de steen der wijzen maar het had me helemaal niets geboeid. Tenminste, dat zei ik. Stiekem had ik het hele verhaal wel 2 keer geluisterd.

Het was tijd voor de uitslag van de huisbeker, welke afdeling heeft het hoogste gescoord?

"Als vierde is geworden: Griffioendor!"

Als" maar ik luisterde al niet meer. Ik keek naar mijn vader die daar zonder emotie stond te kijken.

Thuis was hij heel anders. Hij was lief en zorgzaam. Maar hier was hij hard en streng.

"En als eerste is geworden: ZWADDERICH!" mijn hele afdeling begon te juichen en te springen.

"Alleen ik moet nog even wat punten geven, voor Ron Wemel-" maar ook hier haakte ik af.

Ik keek naar Perkamentus lachende gezicht, de twinkeling in zijn ogen, en dan keek ik terug naar mijn vader, die nors en zielloos voor zich uit keek.

Het laatste woord wat ik hoorde was "GRIFFOENDOR!"

Maar ineens werd alles zwart voor mijn ogen...

Hoofdstuk 7

Toen ik mijn ogen open deed lag ik in een grote kamer. Die kamer stond vol met spullen, drankjes, boeken, schilderijen en gewoon dingen die ik niet kon omschrijven.

Ik voelde mijn hard kloppen in mijn hoofd. Ik kon me niets meer herinneren van de laatste schooldag. Het enige woord wat in mijn hoofd rondspookte was 'Griffoendor'.

Ik probeerde op te staan, maar al bij de eerste beweging werd ik duizelig. Het enige wat ik kon doen was liggen. Ik ruste mijn hoofd terug op de leuning van de bank en viel in een diepe slaap.

Na een lange tijd deed ik mijn ogen weer open en zag twee gestalten aan de rand van mijn bed staan. Ik hoorde vaag dat ze met elkaar aan het praten waren maar ik kon niets verstaan. Langzaam kwamen de gestalten dichterbij, ik kon nu vaag hun gezichten zien. Het waren Snape en Perkamentus.

Ik begon hevig te knippen want het was vervelend dat ik hun gezichten niet scherp kon zien.

Heel langzaam kwam mijn zicht en mijn gehoor terug. "Wat moeten we nu doen? Het is gebeurd maar ik had niet verwacht op zo'n jonge leeftijd!" zei Snape paniekerig tegen Perkamentus.

Toen ze zagen dat ik wakker was wendden ze zich tot mij, "Jo, gaat het wel met je?" vroeg mijn vader zorgzaam.

Ik schudde langzaam mijn hoofd op en neer.

Er spookten allemaal vragen door mijn hoofd, waar ben ik? Wat doe ik hier? Wat is er gebeurd en hoelang ben ik hier dan. Het vervelende was dat ik nog niet echt kón praten.

Na een minuutje of 10 ging ik rechtop zitten en kon ik praten.

"Wat is er gebeurd?" vroeg ik angstig. Snape en Perkamentus keken elkaar aan en knikten. "Je bent net flauwgevallen." zei Snape, maar ik wist dat hij iets verborgen hield voor me, maar ik wist ook dat hij dat nooit zou zeggen.

"Waar ben ik?" "Je bent in mijn kelder." zei mijn vader. Ik wist helemaal niet dat mijn vader een kelder had maar ik liet het zo.

"Hoelang ben ik hier dan?" "Je bent hier ongeveer 1 en een halve dag." zei Perkamentus. Ik schrok, anderhalve dag? Maar dan was iedereen al naar huis.

Perkamentus kon mijn gedachten zien en zei, "Ja, de kinderen zijn naar huis. Maar jij was toch niet weggegaan. Je mag me weer opa noemen en je vader weer vader." zei Perkamentus met een opgelucht en lachend gezicht.

Hoofdstuk 8

Ik keek hem met een glimlachend gezicht aan. "Dat is fijn. Dat is een van de vele dingen die ik heb gemist."

"Haha, fijn dat je hem nu niet hoeft te missen. Hoe vond je je eerste schooljaar?" vroeg Perkamentus. "Ik vond hem erg leuk. Wel ging het snel voorbij, sommige momenten niet zo snel en sommige wel te snel." toen ik dat zei kwam mijn vraag weer boven die ik al zo lang had willen stellen.

"Papa, waarom mag ik niet met Harry Potter omgaan?" vroeg ik weer (ik denk dat ik het wel duizend keren heb gevraagd). Maar Snape wende zijn blik af en negeerde me. Ik keek naar Perkamentus, ook die wende zijn blik af en zei niets. 'Nou lekker dan.' dacht ik bij mezelf.

"Ik ga maar eens weg. Het word nogal krap." zei ik en stond op. In het begin wankelde ik even maar dat hield snel op. "Euhm, papa, hoe kom ik hier uit?"

"Je gaat naar de boekenkast, en trekt het boek eruit waarop staat: geheime deuren."

Ik deed dat en de boekenkast schoof naar de zijkant, daarachter was een lange trap omhoog. Ik liep omhoog, toen ik eindelijk bij de deur aankwam hoorde ik Perkamentus zeggen, "Waarom, waarom zo snel al!?"

Maar niets kon me nu schelen dus ik liep verder.

Na veel heen en weer geloop zat ik te denken aan het afgelopen jaar. Wat ging de tijd snel, maar ook weer niet. Ik wil niet gemeen doen tegen Harry, als ik dat doe gaat de tijd heel langzaam. Het doet me pijn dat Hermelien vrienden is met Harry en ik niet.

Ik zat diep in gedachten verzonken totdat ik iets in mijn ooghoeken zag bewegen, er kwam een deur in de muur.

Ik bleef kijken totdat de deur helemaal zichtbaar was. "Zou dit de kamer van Hoge Nood zijn?" vroeg ik hardop aan mezelf.

Snel deed ik de deur open en liep naar binnen, het was me duidelijk, dit was de kamer van Hoge Nood. Hier kon je bijna alles wensen.

Ik had veel gelezen over deze kamer en nu was ik er eindelijk!

Nu ik deze kamer had gevonden wou ik het ook niet meer kwijt. 'Ik heb rust nodig, tijd voor mezelf, tijd waar ik mezelf kan ontwikkelen.' dacht ik.

"Ik wens dat ik een kamer krijg waar ik mijn talenten in kan ontwikkelen en waar ik me prettig voel."

Overall waar ik keek was Magie bezig. Naast de openhaard kwam een mooi bed te staan en voor de openhaard twee stoelen. In een hoekje van de kamer stonden veel drankjes, ketels en nog veel meer waar ik drankjes mee kon maken (ja, de passie voor toverdranken heb ik van mijn vader geërfd), in een andere hoek stond een groot boek waar ik veel spreuken uit kan leren. Verder in de kamer stonden dingen waarmee ik mijn Verweer tegen de Zwarte Kunsten kon verbeteren, het was mijn lievelingsvak.

Ik wou deze kamer natuurlijk voor mezelf houden dus ik vertelde het aan niemand. Wel lastig soms hoor, als je vader steeds vraagt waar je bent geweest. Natuurlijk ben ik niet de hele tijd in de kamer van Hoge Nood geweest, ik ging ook wel naar het verboden bos toe om te praten met de dieren en te zoeken naar mijn Patronus.

Nog 2 weken en de school begint weer, ik heb er echt super veel zin in maar er komt nog iets voor, mijn verjaardag...

Hoofdstuk 9

Ik had de hele nacht niet geslapen, zo super blij was ik dat ik jarig was. Eindelijk 12, dat is een getal waar ik me een tiener mag noemen.

Ik hoorde voetstappen, ook al had ik niet geslapen ik deed wel alsof.

"Wie is er vandaag jarig??" vroeg mijn vader. "Ikkeee!" schreeuwde ik als een klein kind.

"Gefeliciteerd Jo. Ik heb een erg belangrijk cadeau voor je, het is erg speciaal voor me maar nu mag jij het hebben."

Mijn vader gaf me een klein doosje, ik deed het open en zag een mooie zwarte ring. "Wat mooi."

"De ring heeft een magische kracht, hij laat je gaven snel naar boven komen. Stel je kan vliegen zonder bezem dan kom je er sneller achter dan zonder de Ring. Ook kan je een toverspreuk zeggen als je écht niet weet wat je moet doen, stel je bent in gevaar, dan zeg je de toverspreuk en dan hoor je een stem in je hoofd die het antwoord zegt." vertelde mijn vader, ik snapte de helft niet maar ik zei niets want dat vond ik dan zelig.

"Wat voor toverspreuk?" vroeg ik. "Die toverspreuk komt in je hoofd, dat kan ik niet zeggen, per tovenaar/heks is dat anders. Je moet wel de ring aan een ketting te doen en hem om doen, dan vasthouden en de spreuk uitspreken."

Ik snapte het nog steeds niet maar dat maakt niet uit.

Ik bedankte mijn vader en deed de ring aan een ketting die ik daarna om deed. Snel liep ik naar beneden en daar zat Perkamentus. "Heyy" zei ik cool.

"Nou die ketting begint al te werken." knipoogde Perkamentus. Ik keek hem niet begrijpend aan, "De Ring zorgt er ook voor dat je meer jezelf bent." legde hij uit.

"Gaan we vandaag nog wat doen?" vroeg ik hoopvol. "Nou... ik heb een erg belangrijke afspraak dus met mij kan het niet... sorry. Maar met Perkamentus ga je wel iets leuks doen! Jullie gaan naar het verboden bos om te wandelen en dieren te bestuderen." zei mijn vader. "Yess!" zei ik, ik vond het erg leuk om dieren te bestuderen.

Later op de dag gingen we naar het verboden bos. Ik hoorde allemaal dieren praten maar ik zei niets terug, ik wou niet dat Perkamentus kon zien dat ik met dieren kon praten. Na een lange dag door het verboden bos gewandeld te hebben waren we bijna weer bij onze eindbestemming. Maar toen gebeurde er iets, iets wat ook Perkamentus niet verwacht had...

Hoofdstuk 10

Maar toen gebeurde er iets, iets wat ook Perkamentus niet verwacht had...

Niet erg ver bij ons vandaan was dat lichtbolletje weer. De vorige keer straalde het vliegende bolletje wit uit maar nu werd het langzaam blauw. Het vloog een beetje door de lucht op hoofdhoogte.

Perkamentus keek bedachtzaam naar het bolletje. Langzaam, heel langzaam kwam het bolletje naar ons toe. Ik stond een beetje achter een boom, ik vond het erg spannend. Perkamentus daarentegen keek erg rustig maar zijn hersenen waren hard aan het werk, 'Wat is het? Wat doet het hier? Wat moet het van ons?' waren de vragen van Perkamentus.

Door de rustige blik van Perkamentus durfde ik achter de boom weg te komen, het was een vrij dikke en hoge boom waar je makkelijk achter kon staan. Maar omhoog klimmen, dat zou niet kunnen. De eerste takken waren een paar meter boven de grond.

Snel pakte ik Perkamentus zijn hand, hij kneep er even zacht in als bevestiging dat het niet gevaarlijk was. Ik keek dieper in het licht, het was geen pijnlijk licht. Het was magisch licht.

Ik kon iets zien, schimmen in het donker, een Slang (een grote), ik werd er erg bang van.

Het bolletje kwam langzaam onze kant op. Ook al kwam het dichterbij, het werd niet feller in mijn ogen. Ik hoorde weer de stem die me riep. Ik keek Perkamentus vragend aan, "Rustig Jo. Dit is niet gevaarlijk. Dit 'wezen' is juist erg aardig. Het is niet echt een wezen maar een Patronus. Het is een beschermer." Legde Perkamentus uit, "Maar meestal komt je Patronus als je ouder bent, ongeveer als 15 jaar bent. Is dit jouw Patronus?" vroeg Perkamentus. "Ja, volgens mij wel, het roept tenminste wel mijn naam." Antwoorde ik verlegen. Er verscheen een frons op Perkamentus zijn gezicht.

Op een gegeven moment was de 'Patronus' zo dichtbij dat ik hem aan kon raken. Ik strekte mijn arm uit... mijn hand kwam in de 'Patronus', het was een apart gevoel, ik voelde positieve energie door mijn hele lichaam heen vloeien. De kern van de 'Patronus' voelde ik niet. Het was een licht uit het niets. Toen ik helemaal in het midden van de 'Patronus' was werd de 'Patronus' steeds feller. Het werd zelfs zo fel dat ik mijn hand terug moest trekken om mijn ogen te bedekken.

Na een felle lichtflits deed ik mijn ogen weer open. De 'Patronus' had een klein lichtje en was zo klein als een grote knikker. Het kwam recht naar mijn hart en vloog recht mijn hart in. Ik voelde een kleine schok, maar daarna voelde ik me vrolijk, ik kon wel gaan dansen, en dat deed ik ook. Volgens mij danste ik als een rare aap want Perkamentus keek me met een ongelofelijke grijns aan.

Toen ik daarachter kwam deed ik weer rustig. "Wat was dat, Perkamentus?" vroeg ik. "Nou, ik weet het nog niet zeker... dat moet ik nog even onderzoeken..."

Perkamentus liep verder, hij was diep in zijn gedachten verzonken. "Perkamentus... het kasteel is rechts, niet links." "Och ja, dat is waar ook. Gelukkig dat ik jou nu bij me heb." knipoogde hij naar mij.

The Dark Ring

Niet lang daarna kwamen we een dier tegen, ja natuurlijk kom je veel dieren tegen maar dit dier komt niet heel veel voor in het donkere bos. Het was namelijk een Vos. "Hallo Jo," Sprak het tegen mij, het had een jongensstem, "Ik kom je helpen om je vaardigheden te ontwikkelen," sprak het dier tegen mij. "Volgende week, zelfde plaats, zelfde dag, zelfde tijd. Oké?" het ging allemaal zo snel dat ik maar snel 'ja' zei. En weg was de vos. Gelukkig had Perkamentus niet door dat ik tegen een vos aan het praten was, hij was te diep in zijn gedachten verzonken...

Terug op Zweinstein gingen Perkamentus en ik meteen naar de bibliotheek. Zoveel boeken, en je hebt er maar 1 nodig.

'Hoe leer je je Patronus?' stond er op een boek. "Perkamentus? Is dit het goede boek?" vroeg ik. "Nee Jo. Maar we zijn wel op de goede weg." Na een tijdje kwam Perkamentus met een groot boek aanlopen. Het boek was donkerrood met gouden versiering erop...

Hoofdstuk 11

Na een tijdje kwam Perkamentus met een groot boek aanlopen. Het boek was donkerrood met gouden versiering erop...

"Is dit het boek?" vroeg ik nieuwsgierig.

"Dat weet ik niet zeker, maar het zou wel kunnen." antwoorde Perkamentus langzaam, als Perkamentus langzaam praatte dan was dat het teken dat hij verdiept in zijn gedachten verzonken was. Ik hield mijn mond.

Ik hoorde Perkamentus zacht mompelen, waarschijnlijk las hij de tekst op voor zichzelf. Ik spitste mijn oren en hoorde zacht wat Perkamentus zei, "Een Patronus komt meestal op je 14/15/16 de. Ook zijn er heksen of tovenaars die hun Patronus nooit te zien zullen krijgen, dat komt doordat ze niet genoeg goedde herinneringen hebben." Perkamentus sloeg een paar bladzijden over omdat hij waarschijnlijk dacht dat wat hij zocht niet in dat hoofdstuk te vinden was. Na ongeveer 10 bladzijden over geslagen te hebben kwam hij bij het hoofdstuk: *Hoe herken je een Patronus?* Daar stopte Perkamentus met bladzijden overslaan en ging lezen. Dit keer sprak hij niet in zichzelf dus ik had geen idee wat hij aan het lezen was.

"Wat denken ze wel niet!?" zei een harde stem die kookte van woedde, keihard gingen de deuren open van de Bibliotheek. Daar zag ik mijn vader staan. Perkamentus keek rustig op van zijn boek, "Wat is er Severus?" mijn vader leek rustiger te worden maar bleef zwijgen. Op een gegeven moment knikte hij naar mij, toen begreep Perkamentus het, ik mocht er niet bij zijn. "Jo, zou jij..." maar verder kwam hij niet want ik was al bij de deur. 'Bah, het is mijn verjaardag en ik mag er niet eens bijzijn. Bah.' Stampvoetend liep ik door het kasteel.

Ik keek naar mijn Zwarte Ring. Hij was erg mooi. Meteen was mijn woedde weg. Ik ging op de grond zitten en bleef ernaar kijken. Als ik ernaar keek voelde het alsof ik werd opgeladen door Magie, het was een geweldig gevoel. Langzaam viel ik in slaap.

Ik word wakker door een geluid. Het was gehijg. Langzaam deed ik mijn ogen open, daar zag ik voor me een grote vos. Dezelfde vos die ik eerder op de dag had gezien bij het Verboden Bos. "Hallo, jij bent snel terug. We hadden toch pas volgende week afgesproken? Ach, ik vind het wel gezellig." sprak de vos.

"Sorry dat ik dit vraag maar wie ben jij en waarom wil jij me lesgeven?" "Ach ja, je bent nog niet ingelicht." "Nee, Perkamentus was ergens mee bezig totdat mijn vader binnen kwam stormen." zei ik geërgerd omdat ik dacht aan het moment dat ik weg moest. "Ja, sorry van je vader. Dat was mijn schuld. Hij kwam aanlopen, in een goedde bui maar struikelde over mij heen, daardoor ging iets kapot, het klonk als glas. Toen werd hij boos en liep weg." "Oh, nou ja, geeft niet. Maar waarom wil je me dan lesgeven en met mij praten?"

The Dark Ring

"Ja kijk, het zit zo..." begon de vos, "Dat lichtbolletje van vandaag, dat blauw achtige licht. Dat was jouw Patronus. Jij hebt je Patronus gevonden. Dat is al erg vroeg maar dat is bijvoorbeeld hetzelfde met tanden wisselen, sommige zijn sneller maar dat is soms vervelend want je moet misschien een beugel, sommige heel laat, dat is ook vervelend want dan moet je of trekken of een beugen of allebei, of je hebt het precies op tijd, maar die is er niet."

Ik snapte er helemaal niets van maar ik liet het maar zo.

"Jij moet leren om met je Patronus om te gaan, je moet het kunnen oproepen en het ook als huisdier hebben, nou ja dat hoeft niet maar je hebt meestal een klik met die dieren, ze begrijpen je beter." ging de Vos verder. " Maar voordat je een Patronus kan

oproepen moet je je veilig voelen bij degene die je traint, en ik train je dus we kunnen kletsen!" zei de vos vrolijk. Zo gezegd zo gedaan, we gingen lekker kletsen.

Na ongeveer een kwartier ging het hard waaien, de vos en ik renden naar een boom. Dat was niet zo slim want na ongeveer 4 minuten ging onweten. Flitsen waren er overal, het donderde keihard. Opeens schoot de bliksem

in de boom waar ik met de vos onder stond. "Sluit je ogen." schreeuwde de vos. Waarom ik het deed wist ik ook niet meer ik deed het. Ik hoorde dat er een tak naar beneden viel, maar daarna voelde ik het ook, de tak was beland op mijn hoofd. Meteen werd alles licht...

Na ongeveer een kwartier ging het hard waaien, de vos en ik renden naar een boom. Dat was niet zo slim want na ongeveer 4 minuten ging onweten. Flitsen waren er overal, het donderde keihard. Opeens schoot de bliksem

in de boom waar ik met de vos onder stond. "Sluit je ogen." schreeuwde de vos. Waarom ik het deed wist ik ook niet meer ik deed het. Ik hoorde dat er een tak naar beneden viel, maar daarna voelde ik het ook, de tak was beland op mijn hoofd. Meteen werd alles licht...

Na ongeveer een kwartier ging het hard waaien, de vos en ik renden naar een boom. Dat was niet zo slim want na ongeveer 4 minuten ging onweten. Flitsen waren er overal, het donderde keihard. Opeens schoot de bliksem

in de boom waar ik met de vos onder stond. "Sluit je ogen." schreeuwde de vos. Waarom ik het deed wist ik ook niet meer ik deed het. Ik hoorde dat er een tak naar beneden viel, maar daarna voelde ik het ook, de tak was beland op mijn hoofd. Meteen werd alles licht...

(als je het wilt weten, nee Jo is niet dood. Maar dat is een vervolg op mijn verhaal)

Proloog

Ik word wakker, het is donker, zo donker als nacht, nee zelfs dat niet het is donkerder dan nacht. Alles doet pijn. Ik pak mijn toverstok, "Lumos Maxima." Door de toverspreuk is de hele kamer verlicht. Ik zie dat ik in een kelder zit.

Ik wil opstaan, maar het lukt niet, het doet pijn. Ik kijk naar mijn handen, mijn nagels zijn zwart. Ik kijk verder naar mijn lichaam, ik heb sneeën in mijn rechteronderarm. Precies waar het duistere teken hoort te zitten. Ik schrik, die sneeën vormen een slang.

Snel grijp ik naar mijn Ring, gelukkig die heb ik nog. Ik laat de Ring los en zie dat de Ring zwart afgeeft op mijn hand. Mijn nagels zijn veranderd, wat nog meer? Snel tover ik een spiegel en houd het voor mijn gezicht. Van schrik laat ik de spiegel vallen, ik heb zwart haar...

Gedicht

Zo donker als de nacht, nee nog donkerder.

Pijn, zo hevig dat ik het niet kan plaatsen.

Verdriet, zo groot dat ik wil sterven.

Haat, kan er nog meer zijn?

Duivels, het voelt goed.

Mijn haar gaat van blond naar zwart.

Ben ik dit of is dit maar een raar gevoel?

Lijk ik nu meer op wie ik echt ben?

Is mijn leven gelogen?

Allemaal door maar 1 ding,

The Dark Ring.

Feedback

Tips

Tops
